

uvedená okolnost měla v této trestní věci podstatnou důležitost, protože byla půjčitelům pohnutkou k poskytnutí zápůjček. Neboť rozsudkem není nikde vysloveno a není jím ani naznačeno, že důvodem zproštění obžalovaného byl i podřadný význam uvedené okolnosti. Takového smyslu nemá obzvláště, třebaže stížnost tak tvrdí, věta rozhodovacích důvodů, že údaje, správně obsah padělaných listin byly (byl) správné (správný) až na okolnost, že obžalovaný má možnost srážek 230 Kč (měsíčně). Větou tou vymezil a určil si toliko soud, ve které části nutno přezkoumati obsah listiny jako úmyslný klam; to je zřejmo z připojené věty, že obžalovaný mohl býti přesvědčen, že také ony srážky mu budou povoleny, jak o ně žádal; a důvodem zproštění pak je, že soud nepokládal klamací úmysl za prokázaný.

Jelikož je rozsudek podle toho, co uvedeno, po stránce právní bezvadný, stane se zprošťující výrok vratkým jen když a pokud dokáže stížnost formální vadnost skutkových závěrů pro sprošťující výrok v tom aneb onom směru rozhodných. Toto nedokázala stížnost co do zločinu podvodu. Vylákání zápůjčky je způsobením škody po rozumu § 197, tudíž i § 199 d) tr. zák. podle ustálené judikatury — srovnej nálezy čis. 4270, 856 sb. n. s. — jen, věděl-li vypůjčitel od prvopočátku, že nebude s to zápůjčku zaplatiti, nebo měl-li dokonce od prvopočátku přímý úmysl zápůjčku nevrátiti. V tomto směru rozsudek vyslovuje, že soud nenabyl přesvědčení, že obžalovaný měl už při uzavírání zápůjček úmysl podvodný a odůvodňuje závěr větami, že plat obžalovaného nesloužil jedině za záruku a obžalovaný měl možnost i jinak se zaručiti a finanční prostředky si opatřiti, takže oněm závazkům plně dostáti mohl. Dostál-li obžalovaný skutečně svým závazkům, nemá pro uvedený závěr význam okolnost stížností namítaná, že podle listiny uložené ve spisu byl plat obžalovaného obstaven tak, že další obstávky byly prakticky bezvýznamné, přesněji bezúspěšné; opomenutím uvedené listiny — stížností vytýkaným — nestal se tudíž rozsudek neúplným co do skutečnosti rozhodné, jak předpokládá zmatek čis. 5 § 281 tr. ř. Další vad stížnost uvedenému závěru nevytýká a jelikož jím je zprošťující výrok ohledně zločinu §§ 197, 199 d) (200) tr. zák. dostatečně opřen, protože je jím vyloučen podstatný znak zločinu, nemůže stížnost míti úspěch, pokud se domáhá odsouzení obžalovaného pro onen zločin.

Čís. 4958.

Jde o zločin zneužití moci úřední ve smyslu § 101 tr. zák., nikoli jen o zločin podle § 181 tr. zák., poškozoval-li soudní úředník, pověřený pracemi v listovně, strany i stát tím, že neoprávněně za zády berního úřadu kolky a poplatky vyměřoval, vybíral a si ponechával, dotyčné úřední úkony bernímu úřadu zatajoval a tak řádné vyměřování a vymáhání poplatků znemožňoval.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, Zm I 685/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu

trestního v Praze ze dne 23. června 1933, jímž se tento soud prohlásil v trestní věci proti Josefu K-ovi pro zločin podle § 181 tr. zák. ve smyslu § 261 tr. ř. nepřislušným.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvod zmatečnosti podle čís. 6 § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný Josef K., soudní kancelářský asistent okresního soudu v K., pověřený prací v listovně a oprávněný obstarávati úkony spojené se zaknihováním odevzdacích listin, spolu s kancelářským pomocníkem Antonínem D-em — obesílal úředními obšílky k soudu — z počátku jednotlivě, od 30. července 1932 hromadně — větší počet osob s vyzváním, aby s sebou přinesly odevzdací listinu za účelem provedení knihovního pořádku a za určitý peníz kolky; zjistil, že kolkovné vyměřené obžalovaným (jednak na opisy odevzdací listiny, jednak na vkladné) bylo ve mnohých případech vyšší, t. j. bylo vyměřeno nesprávně částkou neodpovídající náležitému výměru poplatkovému. Soud zjistil, že obžalovaný nebyl oprávněn poplatky ani vyměřovati ani přijímati, nýbrž že měl podle platných předpisů po opatření opisu odevzdací listiny a provedení knihovního pořádku zaslati spisy bernímu úřadu, by příslušné poplatky vyměřil. Soud dále zjistil, že obžalovaný (neoprávněně požadované a nesprávně vyměřené) poplatky přijímal od stran jednak v kolcích, jednak v penězích, že však kolky v žádném případě na spisy nenalepil, nýbrž hodnoty jich i hotových peněz od stran přijatých použil pro sebe a je zpronevěřil; bernímu úřadu dotyčné spisy nesdělil a tím strany i stát poškodil.

Vychází-li se ze souhrnu těchto zjištění, nelze upříti, že opodstatňují obvinění obžalovaných ze zločinu zneužití úřední moci podle § 101 tr. zák., nikoli jen z úřední zpronevěry podle § 181 tr. zák., poněvadž právní kvalifikace podle tohoto zákonného ustanovení by zdaleka nevyčerpala zjištěnou trestnou činnost obžalovaného, který se neomezil na zpronevěru peněz v úřadě mu odevzdaných a svěřených, nýbrž zneužíval moci sobě svěřené tím, že neoprávněně poplatky vyměřoval, od strany požadoval, stát i strany poškozoval a úřední úkony bernímu úřadu zatajoval a tím řádné vyměření a vymáhání poplatků znemožňoval. I když se připustí, že byl oprávněn kolky na poplatky řádně vyměřené od stran přijímati, nebyl oprávněn je vyměřovati ani požadovati a to za zády berního úřadu, jehož evidenci ke škodě stran a státu znemožnil. Zmateční stížnost není tudíž odůvodněna a bylo ji zamítnouti.

Čís. 4959.

Přepadení Svatoplukových kasáren v Židenicích.

Pod pojem »násilí« ve smyslu § 1 zák. na ochr. rep. je zahrnouti každý čin, třeba byl i sám o sobě trestný dle toho kterého jiného místa zákonného, pokud slouží ku provedení zločinu úkladů a není svou povahou a trestem těžší než tento zločin; pojmem »násilí« ve smyslu § 1